

1. [Reflex.cz](#)
2. [Komentáře](#)
3. **Babičky a dědečkové kola ekonomiky neroztočí, oddalování odchodu do důchodu je totálně na hlavu postavené**

KOMENTÁŘE

Babičky a dědečkové kola ekonomiky neroztočí, oddalování odchodu do důchodu je totálně na hlavu postavené

Jiří Štefek 12. července 2017 • 07:00

Ilustrační snímek.

• foto:
pixabay

Podle dat Českého statistického úřadu se průměrná délka života v Česku zvyšuje. Z posledních dostupných údajů vyplývá, že čeští muži se v průměru dožívají 76 a ženy 81,7 let. Část politické reprezentace pak hned obratem začne fantazírovat o posunu věkové hranice pro odchod do důchodu. Argumentuje, že státu chybí peníze na penze, rodí se málo dětí (tedy budoucích daňových poplatníků) a že když se lidé dožívají vyššího věku, měli by i déle pracovat.

Nemá snad ani smysl se déle pozastavovat nad tím, že podobné návrhy přicházejí většinou jen od lidí, kteří skrze sezení v parlamentu (a tamních dotovaných bufetech a restauracích) získali nejméně tři brady a hroší kůži na zádech a hýždích. Ale za připomenutí stojí, že průměrná délka života a skutečná realita běžného života se od sebe velice liší.

Pro argumentaci použijme stejně „tvrdá“ data, tentokrát ze statistiky Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD), jenž sdružuje ekonomicky nejvyspělejší země světa. V rámci srovnání jednotlivých zemí se zde totiž používá i kategorie zvaná „zdravá léta“. Stručně řečeno, řeč je o dosaženém věku, do kterého člověk netrpí chronickými, dlouhodobými nemocemi či zdravotními handicapy.

A zde už zářná čísla o prodlužujícím se průměrném věku v ČR dostávají na frak. Podle těchto dat totiž průměrný Čech žije „ve zdraví“ jen 63,4 roku a Češka 65 let. Když to odečteme od průměrného věku, vyjde nám, že český muž „prožije s nemocí“ do své smrti ještě 13,6 roku a česká žena dokonce 16,7 roku. O jak vážné nemoci jde, raději – či spíš naštěstí – statistiky mlčí.

Jistě, za prodlužujícím se průměrným věkem stojí stále lepší zdravotnická péče a nové léčebné postupy. Zde je ale řeč o tom, do jakého věku je člověk schopen skutečně pracovat a být plnohodnotně užitečný. Protože pokud nám zde vychází, že muži už nejsou po 63. a ženy po 65. roce zcela zdraví, jak po nich může stát vyžadovat, aby pracovali třeba až do 70 let (jak v minulosti zněly některé nejšílenější názory).

Rozumím tomu, že snaha prodloužit věk odchodu do penze je dána finančními potřebami státu. Ale prázdná státní pokladna a (ne)umění zacházet s veřejnými penězi je vizitkou politiků a ne vinou běžných lidí, kteří chodí do práce a platí daně. S věkem odchodu do penze nelze tupě hýbat jen na základě excelových tabulek, ze kterých na základě drobné změny jednoho čísla vyskáčou miliony a miliardy korun vybraných na daních a pojištění navíc a naopak ušetřených na nevyplacených penzích. Navíc možnost pracovat i v penzijním věku tu je už nyní, využívají ji desetitisíce lidí, tak proč k tomu nutit někoho, kdo už vzhledem ke svému věku nemůže nebo zkrátka nechce?

Česká republika totálně promrhala čas na zavedení ucelené, srozumitelné a přijatelné důchodové reformy. Vše se nechalo jet samospádem a nyní už se jen řeší následky. Řada lidí však od státu nečeká nic dobrého a na penzi si spoří sama (což

je naprosto v pořádku) anebo se snaží jinak zabezpečit na stáří. Toto by měl stát s povděkem kvitovat a ne vymýšlet zhovadilá opatření a nahánět staré lidi do práce. Vždyť řada profesí jak tak náročná, že na to ti lidé nebudou stačit. Navíc technický pokrok řadu lidí zcela vymýtí určité profese. Co pak budou tito lidé dělat, jen aby splnili nařízení státu, že je potřeba pracovat? Budou chodit sbírat bylinky, do restaurací mýt nádobí a nebo sbírat na ulicích po psech hovínka? Vždyť je to celé ulítlé...

Stát by naopak měl dát starým lidem pokoj a nechat je, aby mohli být k užítku třeba svým rodinám a zlepšit tak – pouze jen okecávanou – prorodinnou mezigenerační politiku. Současná snaha přitom jde směrem, aby člověka z práce odnesli rovnou v rakvi do smuteční místnosti či krematoria.

Jako člověk, který pravidelně chodí na hřbitov dát svíčku či květiny svým zemřelým příbuzným a blízkým, si při čtení parte na veřejných vývěskách nemohu nevšimnout skutečnosti, že řada lidí odchází ze svého života, když jim je 62, 64 nebo 66 let. Což ani zdaleka není průměrný věk! Tito lidé odchází po těžkých nemocech a nebo - k velkému žalu svých rodin – zcela náhle, takřka krátce po nástupu do penze. A lidé v tomto věku by měli podle našich pomazaných hlav zachraňovat a držet v chodu naše hospodářství a státní finance?

Je vidět, že politici toho vědí skutečně málo o běžném životě mimo zdi parlamentu. Jsem proto zvědav s jakými novými moudry a zaručenými recepty přijdou v předvolební kampani. Ačkoliv u některých by bylo lepší, aby raději zůstali na svých stranických schůzích zamčení na několik západů.